

que embrutés al senyor aquest que sempre tota sa contenta ha sigut aquella *rialleta mofeta* i son *despreu olímpic* i fins quan volia deshonrar-lo tu et mostrares altiva i l'apartares del palau on preteniem tenir-te presoner i goses, en contra la voluntat dels que avui son amos absoluts, a gaudir de plena vida i tens la gosadia de no voler morir-te, doncs té, (s'arranca el punyal, lleuger i fetós), té i té; ja ets mort, ja ets mort, ja ets mort!...

Cau el teló poc a poc, no's crida a l'autor, però com això per ells no pot esser, teló enlaire altre volta i joh prodigil, contra lo per ells previst, surt l'alegoria de la Vida rodejant a l'«Orfeó Granollerí» entre esplendors de bonansa i entusiasme i joh ràbia!, fins s'hi noten les figures del mestre i el president i el conserge abraçats i joh més ràbia encara!, al centre de tot, sol i quelcom podrit, un meló, l'autor.

Tot-hom riu, tot-hom s'envà i *apa buenas aimador* que l'has equivocada.

I vet-a-quí que'en Sol-Fa, que hi era, encara que mai sap res, en dona compte dient: L'obra dolenta i'l protagonista fusellable.

Avui, a les cinc de la tarda, tindrà lloc en el «Centre Catòlic» la representació de la comèdia detectivesca *El misteriós Jimmy Sammson*.

Sembla que serà un èxit, puix es la primera volta que en aquell teatre es dona una representació d'aital gènere.

SOL-FA.

D'ARTS

Orfeó Granollerí - Historial

III.

CO que deiem de les sarsueles, donaren el resultat qu'es preveia, amb el fi, de fer adeptes per a l'obra orfeònica que, com hem dit, era obsessió en el mestre Llobet.

Emperò, com sia que coses de tant alt vol i tant nova en nostra vila, no ha d'esser mai feina planera el portarho a cap, de moment, restà com esmortuida l'idea, boi cercant la manera de trobar lloc i ocasió de que tant per tots conceptes enlairats desitjos, no nasqués cosa morta, com altres intents nobles i culturals, que portats a la vida amb més entusiasme que premeditació i estudi del com podria donar-se-li efectivitat, amb tot i esser obra benafecora per la moral i cultura del poble, després de naixer amb empena, que fa ovirar arrebaci tots els obstacles, al poc temps per multitud de causes moren per cansanci dels qui'ns, de primer entuvi ne son entusiastes, mes que per la cultura que representa, per ésser cosa nova, i ja es sabut que cosa nova, atrau, emprò no tothom està prou a l'altura per a conservar-li la vida, i d'aquí'l cansansi i d'aquí la mort. Exemple, l'Ateneu Obrer.

Els iniciadors de l'«Orfeó Granollerí», encare que contaven degudament preparats amb un bon nombre de joves, omplenats d'entusiasme, preveient i al·liconats per lo succeït amb l'esmentat Ateneu Obrer, puig alguns d'ells n'havien d'aquest sigut, aixís mateix fandadors, no volgueren precipitar els aconeximents i per aixó preferiren esperar i cercar l'oportunitat, doncs ja es sabut que tota cosa deu ésser madurada i encara pensarsi, i tornarhi com ho es així mateix que'l ésser oportú es i ha sigut sempre lo millor i principal per a deixar ben assentada tota cosa.

¿Es va començant com totes les infladures d'aquella família anomenada dels imprecindibles i sobre tot del *savi* d'allí i de nostra poble, son focs d'artifici?

Ara, i aixó apart, per a millor comprensió de nostres llegidors debem anotar que no estampem en aquest historial, el nom d'aquestos inflats *personatjes*, principals causants de les raons que ja desde sos començos hi havien entre la societat i l'«Orfeó» per enveixes de voler ésser ells els amos, per que no volem embrutar-nos, doncs la fetor de lluny se sent i volem estalviar-nos el tenir que usar en cada moment, l'aigua de colònia.

El *savi* ja sabem que ho es perquè ell s'ho proclama i tota la família ho escampa als quatre